wahhel tousis, olli se, et nende südda teine teise wasto ikka ennam külmaks lõi, nenda et tigge Hans peagi hopis waenlase melega omma wenna wasta ennast näitis. Ilma asjata se olli, et wanna issa nende mele tulletas sedda pühha kirja sanna: „Wata mis hea ja mis lõbbus assi on se, et wennad ka ühhes ellawad, sest seäl on Jehowa käsknud anda õnne ja ello iggawesseks aiaks.“

Hans olli kuulda sanud, et seäl linnas, mis ei olnud kaugel küllast ärra, üks wanna lesknaene ellas, kes rikkas, kel üks ainus tüttar olli, ja kes ehk peagi emma suurt warrandust piddi pärrima. Agga Jummal parrago tüttar olli ka emma rahha ahnust ja sitkust jo norelt pärrinud. — Selle tüdruko jure käis Hans kossias, ja sest et temma olli prisk illusa näoga noor mees, wõttis tüdruk tedda hea melega peigmehheks wasto, ja wanna emma ei põlgand tedda ka mitte, sest et olli kaunis joukas mees, kes omma pärrimisse jäggo jubba issa käest olli kätte sanud. Niglas piddi issa maia, muud perre

honed ja muist perre maad pärrima. Need suremad maad ja issa rahha said Hanso jäuks.

Niglase maiapiddamisse hakkatus olli raske. Kui ei olleks kerme töteggia noor mees olnud, siis olleks waewalt omma iggapäwalt leiba kätte sanud. Olli ikka sedda au-wäärt perre tüdruko ennese naeseks wõtnud, ja Jummala rahho waim wõttis asset nende maiasse. Poolteist aasta järrel sündis neile üks terwe ja illus tüttarlaps, kel ristmisse jures nimmi Ewa sai. Agaa lapse sündimisest sadik hakkas emma põddema, ja se läks nottuke awalt ni rängaks, et ta aasta järrel ärrasurri. Se olli üks wägga kibbe ahhastus waesel Niglasel. Üks õnnetus teine teise järrele joudis temmale: willi läks hukka, teisel aastal lõid rahhed keik purruks, kolmandamal aastal surrid keik temma lojuksid ärra. Niglas läks hopis kehwaks, ja temmal ei olnud tagga järrel muud kui wõllad. Se mitmesuggune hädda koorm nõrgutas temma südddant. Omma armsa naese surma pärrast ei olnud temma

Eesti-ma rahwa Kalender 1854, lk. 22